

LA LLUNA D'EN ROC

Com cada dia quan arribava el capvespre, en Roc pujava a la terrassa de casa seva a mirar com el Sol es ponía. Sempre li havia agradat mirar el cel.

Li feia molta gràcia comprovar com, si prenia un punt de referència a prop d'ell, el moviment del Sol, ja molt baix, era perfectament visible. El mateix feia quan hi havia una Lluna ben gran, la seguia i mirava seguint el seu camí i comprovant com, durant el pas d'una o dues hores, havia recorregut un bon tros de cel. En Roc era un nen extraordinàriament observador.

Els seus pares no sabien d'on li venia aquesta afició a les estrelles, a mirar el cel. Malgrat la seva edat —només tenia 10 anys—, en Roc coneixia perfectament les constel·lacions i sabia distingir i diferenciar un planeta d'una estrella.

Havia llegit que els planetes no fan pampallugues com les estrelles, que molt sovint sembla que es moguin o tremolin. Coneixia els noms de moltes estrelles: Vega, Deneb, Altair, Sirius, Rigel, Betelgeuse. Eren noms que li semblaven com misteriosos, llunyans. Sabia, però, que tots eren noms àrabs. Sabia també els noms de moltes constel·lacions i deixava bocabadats els seus companys quan els hi deia que el cel estava dividit en 88 constel·lacions, dotze de les quals eren les zodiacals.

Tenia un petit telescopi que li havien portat els Reis, i amb aquell instrument podia passar-se hores observant i mirant tot el que podia veure amb les limitacions d'aquell petit aparell.

Guardava tres o quatre llibres d'astronomia a la seva habitació, els hi havien regalat quan va celebrar els seus dos últims aniversaris, i n'estava molt orgullós perquè eren llibres de grans —com ell deia—, però se'ls llegia i tornava a llegir per aprendre tot el que aquells textos deien i explicaven de l'Univers, dels planetes, dels cometes i de tot allò relacionat amb el Cosmos.

Els caps de setmana i durant les vacances, en Roc marxava a la muntanya amb els seus pares. Anaven a un petit poble del Ripollès; els pares, a descansar de la feina i dels sorolls de la gran ciutat, en Roc, a jugar amb els seus amics del poble i a mirar les estrelles cada nit que el cel ho permetia.

Els pares havien llogat una casa de dues plantes i terrat als afores. Allí tot era diferent, la vida al poble era d'una altra manera, més tranquil·la, sense sorolls, sense cotxes, només els lladrucs dels gossos i els cants matiners dels ocells eren els sorolls normals d'aquell indret.

En aquell indret era on en Roc realment gaudia del cel. El poble era molt petit i hi havia pocs llums. Això feia que a les nits el cel es pogués veure molt millor que des de la gran ciutat on vivia.

Quan s'enfosquia, tot just després de sopar, en Roc pujava ràpidament cap al terrat de la casa i mirava les estrelles. El primer que feia era comprovar si es veia la Via Làctia, una franja lluminosa feble però fàcilment visible des d'indrets foscos. Si la veia bé, indicava que el cel era transparent i que era més possible observar el que ell volia. Entre tots els cossos celestes que hi ha al cel, els que més li cridaven l'atenció eren, però, aquelles llums petites que de tant en tant apareixen dibuixades en el fons del cel fosc.

Eren com petites espurnes que es movien ràpidament deixant una traça de llum, allò que els grans anomenen «caure una estrella», però en Roc sabia, i molt bé, que era impossible que les estrelles caiguessin, perquè estan molt lluny de la Terra. «A més, si caiguessin, què seria de la Terra?», es preguntava sovint.

Durant els mesos d'estiu, en Roc observava el cel ajagut a la gandula i es podia passar més de dues hores mirant per tal de «caçar estels». Sabia que a mitjans del mes d'agost hi ha una pluja d'estels molt important coneguda com les «llàgrimes de Sant Llorenç», i que es podia comptar un nombre molt elevat de traces per hora.

A vegades l'acompanyaven els pares i es col·locaven al seu costat per tal de veure aquell espectacle tan impressionant com era una pluja d'estels.

De tots els objectes que en Roc guardava relacionats amb l'astronomia, n'hi havia un que ell conservava amb especial devoció i cura. Un objecte que ningú no sabia que tenia. Era com una mena de talismà que per en Roc era un tresor d'incalculable valor. Aquell petit objecte era un record d'un dels avis, un regal que li van fer pocs mesos abans que l'avi morís.

Aquell objecte era una moneda, una peça especial de ferro, que pesava molt pel diàmetre que tenia, però el més interessant d'aquell objecte era que tenia un secret.

L'avi d'en Roc li va explicar una història que ell mai no oblidaria. Una història que ni els seus pares sabien. Aquella moneda havia estat forjada i treballada amb ferro provinent d'un gran meteorit que havia caigut feia molts segles en un recòndit indret d'Amèrica del Sud.

Aquell meteorit havia estat producte de guerres i sublevacions. Havia provocat enderrocaments de regnats perquè se li atorgaven poders sobrenaturals. Alguns reis guerrers de les tribus sud-americanes, havien forjat amb ferro del meteorit espases i dagues per lluitar. Pensaven que les armes construïdes amb aquell material arribat del cel els donarien més poder i més força.

També van forjar joies que portaven penjades els reis i reines d'aquells imperis. Una d'aquestes joies era la que en Roc tenia guardada en un amagatall de la seva habitació. Aquella moneda havia format part del mànec de l'espasa d'un rei que es deia Wara-Apu.

La moneda mostrava en una de les cares un Sol eclipsat per dues llunes, i en l'altra s'hi podia veure una piràmide i una estrella just al vèrtex. En Roc mostrava certa estranyesa al veure el Sol eclipsat per dues llunes.

L'avi li va dir també que sempre que volgués observar un eclipsi de Sol, havia d'estendre el braç i, subjectant la moneda sempre podria reproduir un eclipsi total de sol estava fent, podria observar la segona lluna de la Terra, molt petita i només visible en certes circumstàncies especials i per certes persones especials, també.

També li va contar que aquell objecte havia estat portat al nostre país pels mariners acompanyar Colom en un dels seus viatges a Amèrica, i que havia passat per moltes mans. La història d'aquell objecte era apassionant, misteriosa i fantàstica.

Una llum va entrar per la finestra de l'habitació del nen i el va despertar. La seva mare el cridà perquè es vestís, esmorzés i anés al col·legi. Havia estat un somni? En Roc no s'ho acabava de creure. No volia despertar-se. El primer que va fer va ser obrir l'amagatall i comprovar si realment existia la moneda. Allà estava, embolicada amb un drap de vellut vermell. Va agafar-la, va estendre el braç i, dirigint-la cap al Sol, tot sorprès, va veure un bonic eclipsi de Sol, i al costat, molt a prop de l'astre, va observar una petita Lluna. La Lluna d'en Roc.

© Armand Oliva

Aquest conte va ser guardonat amb el premi «Isidre Pòlit 2008» de relats breus, instaurat per l'Ajuntament d'Alella (Barcelona).